

SCÉNÁŘ Salomonovi

Jan a Monika Salomonovi se oba narodili v německých rodinách za druhé světové války v českém pohraničí. Ještě než se pan Jan narodil, zemřel mu ve válce bratr Josef, který je pohřben v Polsku. Když se narodila paní Monika, rozená Suchá byl její otec ve válce a tak vyrůstala s matkou a prarodiči. V roce 1947 se její otec vrátil zubožený z ruského zajetí.

Dětství obou dvou zasáhl také poválečný odsun. Všichni příbuzní pana Salomona byli odsunuti, i on se se svými rodiči ocitl ve sběrném táboře. ***Když se můj otec nedostavil do práce, tak jeho šéf se ptal, jak je to možné, že se tam nedostavil. Někdo z lidí řekl, že je dnes odsun. Šéf tam jel a jeli zpátky, otec zprvu nechtěl, proč je tam poslali, když teď mají jít zase zpátky?*** Jejich dům si však zabrala česká rodina a oni se museli přestěhovat do vedlejšího domu, který byl ve špatném technickém stavu. Svůj dům získali zpět až po letech.

Rodina paní Moniky mohla zůstat v pohraničí až do roku 1947, v Jiříkově byla velká ruská komandatura a jelikož její maminka uměla velmi dobře šít, tak šila ruským důstojníkům košile. Za tohle byli ruským vojákům vděční, ale samozřejmě zažívali i to, že vojáci chodili po domech a brali si, co chtěli. Jejího dědečka zbili, když jim nechtěl dát králíky. Také vzpomíná na situaci, kdy k nim domů přišel ruský voják a chtěl tatínkovu harmoniku. ***Maminka si před ním klekla a řekla, že je to jediná věc co má to dítě po otci, jediná památka. A tak tu harmoniku postavil na zem a odešel.***

V roce 1947 byli odsunuti do Mnichova hradiště. Bydleli v dřevěné provizorní ubytovně postavené na kůlech. Ve velkých místnostech žilo několik rodin různých národností. Protože se v tomto bydlení vyskytly štěnice, tak bylo vysířeno a při tom došlo k požáru, který jim v okamžiku vzal i to málo co měli. ***Zbyla mi jen panenka, kterou jsem měla v ruce.***

Potom byli ubytováni ve sklepě jednoho rodinného domu. Díky dobrým lidem z Jiříkova, kteří se dozvěděli o jejich neštěstí a posílali jim nejn nutnější věci, jako jídlo a oblečení, přežívali. I v Mnichově Hradišti poznali dobré lidi, maminka od nich získala šicí stroj a začala šít košile a prádlo. Tatínek paní Salomonové to tam měl horší, byl zaměstnán u města a kopal kanalizaci. A protože byl zubožený po válce, tak mu tato těžká práce nepřidala a brzy šel do invalidního důchodu. V roce 1951 se mohli vrátit do Jiříkova, i proto, že odešli ti, co se nastěhovali do jejich domu, nastoupila zde do 3. třídy. Česky uměla dobře. Pan Salomon se také rychle naučil česky díky českým kamarádům. Základní školu absolvoval v Křečanech a poté v Rumburku, vyučil se elektrikářem. Paní Salomonová se velmi dobře učila, chtěla být učitelkou, jenže rodiče neměli peníze na studium, proto již ve 14 letech nastupuje do práce. Pracovala v Rumburku v účtárně a při práci si dodělala v České Lípě obchodní školu. A v Rumburku se také seznámili, pan Jan si dodělával školu a paní Monika pracovala v Rukovu. Nejprve se spolu bavili česky, ale když se vzali a odstěhovali se k Salomovým, tak mluvili německy. V domě ve Starých Křečanech žijí dosud, mají dvě děti, radost jim dělají vnoučata a pravnoučata.

A co by paní Salomonová vzkázala dalším generacím? ***Aby byli střídmejší, aby se nehonili za bohatstvím, nepřinese to nic dobrého, je vzestup a nastane pád. Mějte se dobře, studujte, ale trochu zůstaňte při zemi.***